

धर्मप्रांतीय उपासना आयोग, वसई

आपल्या धन्य मातेची सात दुःखे

१. मरियेचे पहिले दुःख - शिमोनाची भविष्यवाणी : संत योसेफ व मरिया बाळ येशूला मंदिरात समर्पित करतात. त्यावेळी शिमोनाने त्यांना आशीर्वाद दिला व त्याची आई मरिया हिला म्हटले, “पाहा इस्त्रायलात अनेकांचे पडणे व पुनः उठणे होण्यासाठी व ज्याच्याविरुद्ध लोक बोलतील असे एक चिन्ह होण्यासाठी ह्याला नेमिले आहे. ह्यासाठी की पुष्कळ लोकांच्या अंतःकरणातील विचार उघडकीस यावे आणि तुझ्या स्वतःच्याही जिवातून तरवार भोसकून जाईल.”

चिंतन : मरियेच्या हृदयासाठी तो धक्का किती मोठा होता जेव्हा शिमोन संदेष्याचे आपल्या प्रिय पुत्राच्या दुःखसहन व मरणाबद्दलचे दुःखद शब्द तिने ऐकले! त्याच क्षणाला तिला आपल्या अंतःकरणात दुष्ट माणसांकरवी जगाच्या तारणकर्त्याला सहन कराव्या लागणार असलेल्या अपमान, घाव व यातना यांची जाणीव झाली. एक धारदार तरवार तिच्या आत्याला भोसकून आरपार गेली. तो तिच्या पुत्राप्रती मानवाच्या कृतज्ञतेचा विचार होता. आता कल्पना करा की तुमच्या पापांमुळे तुम्ही दुःखाने कृतज्ञ लोकांमध्ये आहात.

२. मरियेचे दुसरे दुःख - मिसर देशात पलायन : ज्ञानी लोक गेल्यावर पाहा प्रभूचा दूत योसेफास स्वप्नात दर्शन देऊन म्हणाला, “ऊठ, वाळक व त्याची आई ह्यांना घेऊन मिसर देशात पळून जा आणि मी तुला सांगेपर्यंत तेथेच राहा, कारण वाळकाचा घात करण्यासाठी हेरोद त्याचा शोध करणार आहे”. मग तो उठला आणि वाळक व त्याची आई ह्यांना घेऊन रातोरात मिसर देशात निघून गेला.

चिंतन : कल्पना करा त्या धारदार दुःखाची, जे मरियेने अनुभवले! जेव्हा तिला समजले की योसेफाला देवदूताकडून ताकीद मिळाल्यानुसार तिला आपल्या प्रिय पुत्राला हेरोदने जाहीर केलेल्या कतलीपासून वाचविण्यासाठी रात्रीच पळून जायचे आहे. काय तिची व्यथा असेल यहुदिया सोडताना! जर ती कूर सैनिकांच्या तावडीत सापडली तर? त्या लांबच्या प्रवासात तिला किती हाल अपेष्या सहन कराव्या लागल्या असतील? त्या निर्वासित प्रदेशात तिला किती यातनांनी सतावले असेल? त्या मुर्तीपुजक लोकांमध्ये वस्ती करणे किती दुःखदायक असेल? पण कल्पना करा, तुम्ही किती वेळा मरियेचे कडू दुःख ताजे करता जेव्हा तुमच्या पापांमुळे तुम्ही तिच्या पुत्राला तुमच्या हृदयातून पळून जाण्यास भाग पाडता?

३. मरियेचे तिसरे दुःख - येसूसलेम मंदिरात येशूचे हरवणे : मग सणाचे दिवस संपल्यावर ते परत जाण्यास निघाले तेव्हा तो मुलगा, येशू, येसूसलेमात मागे राहिला हे त्याच्या आईवापांना कळले नाही. तो वाटेच्या सोबत्यांत असेल असे समजून ते एक दिवसाची वाट चालून गेले; नंतर नातलग व ओळग्रीचे

द्यांच्यामध्ये त्यांनी त्याचा शोध केला . परंतु तो त्यांना सापडला नाही म्हणून ते त्याचा शोध करीत म्हणून ते त्याचा शोध करीत करीत येरुसलेमेस परत गेले .

चिंतन : जेव्हा मरियेच्या लक्षात आले की आपला प्रिय पुत्र हरवला आहे तेव्हा तिचा शोक किती भयंकर होता ! आणि जणू काही तिच्या दुःखात भर म्हणून की काय तिने आपल्या सोबतच्या नातेवाईकांत व ओळखीच्या लोकांत त्याचा कसून शोध करूनही तिला त्याची काहीच वातमी लागली नाही . कोणतेच अडथळे किंवा थकवा किंवा धोका द्यांचा विचार न करता ती लागलीच येरुशलेमला परतली आणि तीन दिवसाचा प्रदीर्घ काळ दुःखाने कळवळून त्याचा शोध घेत राहिली . हे माझ्या आत्म्या, तुझा गोंधळ किती मोठा आहे? जो तू कित्यकदा आपल्या पापांमुळे तुझ्या येशूला हरवून बसला आहेस? आणि त्याला लगेच शोधण्याकडे ही लक्ष दिले नाही . हे तू दैवी प्रेमाची जतन करीत नसल्याचे चिन्ह आहे .

४ . **मरियेचे चौथे दुःख - कुसाच्या वाटेवर मरिया येशूला भेटते :** तेव्हा त्याच्यामागे लोकांचा व ऊर बडवून घेऊन त्याच्यासाठी शोक करीत असलेल्या स्त्रियांचा मोठा समुदाय चालला होता . मरिया त्यावेळी येशूच्या समोर येऊन त्याला भेटते .

चिंतन : अहो पाप्यांनो, या . या आणि पहा की इतके दुःखद दृष्ट्य तुम्ही सहन करू शकता का? ही प्रेमळ व मायाळू माता आपल्या प्रिय पुत्राला भटते! ती त्याला त्या दुष्टांच्या गर्दीत भेटते, ज्यांनी त्याला कूर मृत्यूकडे खेचले, जग्हमी केले, त्याचे कपडे फाडले, त्याच्या डोक्यावर काटयांचा मुकूट घातला, त्याला रक्तबंबाळ केले, त्याच्या खांद्यावर अवजड कूस दिला . हाय रे माझ्या आत्म्या, कल्पना कर, त्या धन्य कुमारी मातेच्या शोकाकूलतेची! जेव्हा तिने अशा अवस्थेत आपल्या पुत्राला पाहिले! ह्या मातेचा शोक पाहून कोण आसवे गाळणार नाही? परंतु ह्या सर्व त्रासाला कारणीभूत कोण? मी . तो मीच आहे, ज्याने आपल्या पापांनी त्या दुःखी मातेचे हृदय विदीर्ण केले आहे आणि अजून मी वळलो नाही . खरे तर एव्हाना माझे हृदय माझ्या कृतञ्जपणामुळे तुटूण जायला हवे होते, परंतु मी तर खडकाप्रमाणे कठोर झालो आहे .

५ . **मरियेचे पाचवे दुःख - येशूचे कुसावरील मरण :** कालवारीच्या टेकडीवर त्यांनी त्याला कुसावर गिळीले . येशूच्या वधस्तंभाजवळ त्याची आई, त्याची मावशी, क्लोपाची पत्नी मरीया आणि मरीया मागदालीना ह्या उभ्या होत्या . मग येशूने आपल्या आईला व ज्या शिष्यावर त्याची प्रीती होती त्याला जवळ उभे राहिलेले पाहून आईला म्हटले, “पाहा, हा तुझा मुलगा”; मग त्याने त्या शिष्याला म्हटले, “पाहा, ही तुझी आई”; आणि त्या वेळेपासून त्या शिष्याने तिला आपल्या घरी ठेवून घेतले .

चिंतन : हे श्रद्धाळू आत्म्या, कालवारीकडे पहा; ज्याच्यावर बलिदानाच्या दोन वेद्या उभारल्या गेल्या; एक येशूच्या शरीरावरती आणि दुसरी मरियेच्या काळजावरती . आपल्या प्रिय पुत्राला आपल्या काळजाच्या तुकड्याला निंदनीय प्रकारे व कूरपणे वधस्तंभावर गिळलेले पाहून दुःख सागरात बुडालेल्या त्या मातेकडे पाहणे खूपच दुःखदायक आहे . हातोडीचा प्रत्येक घाव, तारणा-याच्या अंगावरून खाली

पडलेले प्रत्येक वस्त्र त्या कुमारीकेच्या अस्वस्थ झालेल्या आत्मावरही पडत आहे. तो आता जिवंत नाही व त्याचा आत्मा शाश्वत पित्याकडे उंच केला आहे ह्याची जाणीव होईपर्यंत ती कूसाच्या पायथ्याशी उभी आहे. दुःखाची तरवार तिच्या हृदयातून भोसकून आरपार होत असताना ती त्याच्याकडे एक टक पाहत आहे. नंतर तिचा स्वतःचा आत्मा जणू काही शरीर सोडून येशूच्या आत्माशी जोडला गेला.

६. मरियेचे सहावे दुःख - येशूचे मृत शरीर कुसावरून खाली उतरवून ते मरियेच्या हाती देतात : अरिमथाईकर योसेफाने हिंमत धरून पिलाताकडे आत जाऊन येशूचे शरीर मागितले. येशू मरण पावला आहे ह्याची खात्री करून पिलाताने त्याचे शव योसेफाच्या स्वाधीन केले. त्याने ते शव मरियेकडे दिले. तिने ते आपल्या वंगेत घेतले.

चिंतन : मरियेच्या त्या आत्माला छेदणा-या अतिदुःखदायक क्लेशाची कल्पना करा. जेव्हा तिने प्रिय येशूचे रक्ताने माखलेले, असंख्य जग्गमांनी छिन विछिन झालेले मृत शरीर आपल्या मांडीवर पाहिले. हे शोकाकूल माते, आमच्या पापांमुळेच तुला हे दुःख पाहावे लागले. आमच्या पापांमुळेच तुझ्या पुत्राला न भूतो न भविष्यती असे दुःख सहन करावे लागले.

७. मरियेचे सातवे दुःख - येशूला थडग्यात पुरतात : त्याला वधस्तंभावर यिळले होते त्या ठिकाणी एक बाग अमून तिच्यात एक नवी कबर होती. तिच्यामध्ये त्या वेळेपर्यंत कोणालाही ठेविले नव्हते. अरिमथाईकर योसेफाने येशूच्या मृत शरीराभोवती तागाचे वस्त्र गुंडालिले. आणि त्याला त्या कबरेमध्ये ठेवले व त्या कबरेच्या तोंडावर धोंड लोटून ठेवली.

चिंतन : मरियेने प्रिय येशूचे शरीर कबरेत ठेवलेले पाहिले तेव्हा तिच्या दुःखी हृदयातून बाहेर पडलेल्या उसास्याची कल्पना करा. जेव्हा तिने त्या पवित्र कबरेच्या तोंडावर धोंड लोटण्यासाठी उचललेली पाहिली तेव्हा तिचे मन किती कळवलले असेल! तिने आपल्या पुत्राच्या निर्जीव शरीराकडे शेवटचा दृष्टीक्षेप टाकला आणि मोठ्या कष्टाने आपली नजर त्या मोठ्या जग्गमांवरून काढून घेतली. आणि जेव्हा कबरेच्या तोंडावर ती मोठी धोंड लोटली गेली तेव्हा जणू काही तिचे काळीज तिच्या देहापासून विलग झाले.